

Saját csapda II.

VISSZHANG - LX. évfolyam, 26. szám, 2016. július 1.

A Rogán-ügyről szóló, *Saját csapda* című írásomat (ÉS, 2016/25., jún. 23.) egyebek közt azzal zártam, hogy a hatalmon lévőknek vélhetően lesznek még további ötleteik a botrány eltussolására. Mint azóta kiderült, szerencsére nemcsak nekik voltak ötleteik, hanem az ellenzékben lévőknek is, és ettől egyetlen, határozott irányba álltak be az események.

Június huszadikán a DK azt az állásfoglalást tette közzé, hogy ha Rogán nem tesz följelentést az őt súlyos vádakkal illető Portik ellen hamis tanúzás miatt, azt egyenértékűnek tekintti a bűn (hűtlen kezelés és hivatali vesztegetés elfogadása) beismerésével. A DK emellett azt szeretné, hogy nyomozás keretein belül derüljön ki: valóban fizetett-e a magyar alvilág Rogán Antalnak önkormányzati ingatlanok áron aluli megszerzéséért.

Mivel így Rogán lépéskényszerbe került, választania kellett az ellenzéki párt semmibevétele, illetve a saját igazsága látványos bizonygatása (valójában az előre menekülés) között. Ez utóbbit választotta, és két nap múlva közölte, hogy föl fogja jelenteni hamis tanúzásért Portik Tamást. Az ügyvédje pedig a *Magyar Nemzet*ben egy vaskos prejudikálással máris belekezdett a közvélemény manipulálásába: úgy beszélt arról, hogy a bíróság „nem véletlenül figyelmeztette többször is Portikot a hamis tanúzás jogkövetkezményeire”, mintha ez a figyelmeztetés nem tartozna a tárgyalások rutineljárásai közé, vagyis mintha Portikot, mint láthatóan notóriusan hazudozó tanút, mindig külön is kéne erre figyelmeztetni. Rogán tehát most – legalábbis a saját táboruk előtt – két legyet ütött egy csapásra: bizonyítani látszott az ártatlanságát, és megerősítette, hogy itt csupán egy bűnöző az, aki a rágalmazásaival megzavarja a hótiszta kormányzati munkát. Úgyhogy nyugodtan megjósolhatjuk: a rágalmazási pert meg fogja nyerni. És mivel a hamis tanúzás tárgyában csak a Rogán kontra Juhász per befejezése után adhatják be a feljelentést (addig a törvények értelmében erre nincs mód), bőven van idejük arra, hogy most ezt a „bűnözők kíméljenek” vonalat erősítsék.

Újabb két nap elteltével a miniszterelnök meg is erősítette ezt a koncepciót: „bűnözők véleményével nem vagyok hajlandó foglalkozni”, mondta a Kossuth rádióban. Az, hogy Portik csupán egy bűnöző, és ezért üres és érdektelen véleménynek lehet minősíteni a tanúvallomását (ami természetesen nem vélemény volt, hanem állítás, amelynek igazságát még most fogják ellenőrizni), ötletnek kétségtelenül ötlet, és amíg nem zárul le a fő per, addig a saját hívek körében bizonyosan be is válik. Most tehát egy ideig az ellenfél alábecsülésének propagandája és ezzel az ügy bagatellizálása zajlik.

Van azonban Orbán pénteki nyilatkozatának egy olyan mozzanata is, amely túlmutat a Portik-ügy elkenését célzó ötleteléseken. Ez pedig az, ahogyan a koránfő bizonyos jellemzőket feladott a saját imidzséből, sőt, az alapvetően harcias hangvételét is visszafogta. Az „engem egyáltalán nem érdekel ez az egész”, a „ki se nyitottam” és a „természetesen meg sem kérdeztem a kabinetfőnököt arról, hogy mi történt” mondatok a hívek egy részénél igazolhatják ugyan a végtelen felsőbbbségét („aquila non captat muscas”) vagy még a Rogán iránti bizalmát is, mindezzel azonban a kormányfő most mégis rizikót vállalt. Annak rizikóját, hogy a „mi erről nem is beszélünk” attitűdjével egyszerűen nevetségessé válik. Ma senki, de még a saját híveinek köre sem gondolhatja, hogy a Rogán körül kipattant és a nyilvánosság eddigi terein jóval túlszaladó botrány ne foglalkoztatná őt és környezetét, nemhogy egyáltalán, de inkább reggeltől estig. Sőt. Ha ezt bárki komolyan veszi, és elhiszi, hogy valóban nem foglalkoztatja, akkor ezt egyúttal a mérhetetlen felelőtlenség megnyilvánulásának is tekintheti. Micsoda kormány az, amelyet ennyire nem érdekelnek az ilyen, kardinális kérdéseket fölvető ügyek?! A kormányfő mégis vállalta, hogy

az emberek jó része hazugnak vagy felelőtlennek fogja őt ezért tartani. Nem tudjuk, miért vállalta, és ne is találgassuk, mert már rég nem ez az érdekes. A lényeg mindenképp az, hogy ma egyedül ezek az ügyek a megfoghatóak, és hogy most ebben a konkrét ügyben eredményt hozott a kitartó ellenzéki munka. Elsősorban Juhász Péteré, de ezúttal a DK-é is, amely most jókor és jó pillanatban lépett. Ettől pedig Rogán számára már nincs visszaút, Orbán pedig egyre láthatóbban kuszálja össze saját taktikussága szálait.

Annak lehetősége persze még fennáll, hogy átváltanak keményebb módszerekre, tanulnak mondjuk az orosz politikai „megoldások”-ból. Ám egyelőre még az is az ellenzék figyelmén és ugrásra kész magatartásán, valamint a jog intaktságán múlik, hogy ezt meg merik-e végül kockáztatni. Mindenesetre egy apróbb vereséget már el kellett szenvedniük: a Kúria a *Népszabadságnak* adott igazat abban a perben, amelyet ugyancsak Rogán indított a *Népszabadság* ellen, amiért az leírta, hogy a Károly körút 22-24. szám alatti ingatlanokat 159 ezer forintos négyzetméteráron adta el a Rogán vezette önkormányzat, miközben a kerület 380 ezer forintos négyzetméterekénti átlagárát határozott meg akkor abban az övezetben.

Bármennyire mélyen repül is az ország, ez azért már mégsem az ötvenes évek.